

Estimada primavera

I m'adono que em costa massa ignorar-te, que no puc deixar de mirar-te als ulls

Foto: Hernan Seoane

Havia decidit, t'ho dic de debò, que aquest any no em podia permetre mirar-te als ulls. Ho havia decidit d'aquella manera que es decideixen les coses que no decideixes. Suposo que ja m'hauria estat bé que triguessis a arribar. Fa poc, un dimarts cruel de febrer, vaig pensar que quina sort que almenys era hivern i, com per fer-me la punyeta, vas aparèixer a deshora amb un sol dels teus.

Ets així com jo i vas per lliure, per descomptat. Fa dies que la màniga curta i les sandàlies són una temptació -i els refredats un preu a pagar, digue-m'ho a mi. I avui que ja ets aquí perquè ho mana el calendari, avui he decidit -mig d'aquella manera que es decideixen les coses que no decideixes, mig prenent la decisió a consciència- que no et penso girar l'esquena. Perquè cada vint de març em poso en bucle aquella cançó (<http://www.catorze.cat/noticia/2403/20/marc>) que avui també em ve de gust cantar. Perquè el sol que no crema és un regal de l'univers. Perquè la Míriam parla d'alegria i la Maria, de tulipes. Perquè, encara que em negués a veure-la, la bellesa existeix.

El fred del fons no el fondràs, què més voldria jo però no puc demanar tant. El fred que va per dins seguirà allà, però sisplau escalfa'm per fora com si en veritat em volguessis fer feliç. Tal vegada l'agost tornarà a ser trist, l'agost és molt lluny encara. Tenim a penes el que tenim i prou: un dilluns de març en què ja ets aquí tota tu, de nou i com sempre. I m'adono que em costa massa ignorar-te, que no puc deixar de mirar-te als ulls. Ets part de mi des del dia que vaig néixer.

De bon matí, quan he obert la finestra per ventilar la cambra i espolsar la nit, m'ha semblat que em saludaves. Fas olor de flors i de mar i de vestits de fil, i dus a la bandolera una tímida esperança d'estiu.